

ZAWIESZENIE EMERYTURY Z ZER NA RZECZ EMERYTURY Z ZUS - ANEKS

<https://fssm.pl/zawieszenie-emerytury-z-zer-na-rzecz-emerytury-z-zus---aneks>

12 lipca 2019 r.

ANEKS

Do Informacji Prawnej

dotyczącej możliwości i warunków zawieszenia pobierania świadczenia emerytalnego lub rentowego z Zakładu Emerytalno-Rentowego MSWiA na rzecz prawa do emerytury lub renty z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych

Cieszy nas wnikliwość, z jaką niektórzy z naszych czytelników zapoznają się z publikowanymi przez nas Informacjami Prawnymi. Dowody tego odnajdujemy chociażby w komentarzach do powyższej Informacji publikowanych na fb.

Rzecz dotyczy pytania: czy oby na pewno, w przypadku spełnienia warunków nabycia prawa zarówno do emerytury z ZUS, jak i emerytury mundurowej, nie można pobierać obydwu świadczeń równolegle?

Przypomnijmy, zgodnie z art. 95 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. *o emeryturach i rentach z funduszu ubezpieczeń społecznych*, w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez zainteresowanego. Przepis ten określa zasadę w tym zakresie. Natomiast powyższe pytanie naszych czytelników zostało sformułowane po lekturze wyroku Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2019 r. (Sygn. akt I UK 426/17), z którego wynika (patrz uzasadnienie), że żołnierz ma prawo do emerytury wojskowej i cywilnej – rozumiane jako możliwość łączenia świadczeń. W kilku komentarzach publicystycznych na temat tego wyroku możemy przeczytać, że rozstrzygnięcie to może być przełomowe i bardzo korzystne, nie tylko dla żołnierzy, ale także dla policjantów i innych funkcjonariuszy mundurowych, którzy pracowali w cywilu. Popatrzmy więc, jak problem ten możemy - na chwilę obecną - interpretować.

1. Wskazany wyżej wyrok Sądu Najwyższego zapadł w wyniku skargi kasacyjnej ubezpieczonego (emerytowanego żołnierza) od wyroku Sądu Apelacyjnego, który wcześniej utrzymał w mocy wyrok Sądu Okręgowego oddalającego jego odwołanie od decyzji ZUS przyznającej emeryturę „cywilną”, z jednoczesnym jej zawieszeniem z uwagi na zbieg prawa do więcej niż jednego świadczenia, w tym przypadku emerytury wojskowej.

2. Ww. Wyrok SN, podkreślmy w sprawie indywidualnej (!), jest wyrokiem „kasatoryjnym”, czyli uchylającym wyrok Sądu Apelacyjnego, a nie wyrokiem „reformatoryjnym”, czyli zmieniającym wyrok tego Sądu, o co wnioskował skarżący. Inaczej mówiąc Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania. Oznacza to, że nie doszło jeszcze do merytorycznego rozstrzygnięcia tej sprawy.
3. Przekazując sprawę Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania Sąd Najwyższy wskazał jednocześnie kierunek wykładni art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej (dot. zbiegu prawa do świadczeń), z którego wynika, że użyte w ust. 2 tego artykułu sformułowanie „*emerytura (...) obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych*” oznacza odwołanie się do zasad obliczenia emerytury wojskowej określonych w tych przepisach, a więc z uwzględnieniem wyłącznie służby wojskowej, co z kolei uzasadnia prawo do pobierania dwóch emerytur „wypracowanych” niezależnie od siebie. Oznacza to – jak konstatuje Sąd Najwyższy – że: *„o wyjątku od zasady pobierania jednego świadczenia nie decyduje data przyjęcia do służby, ale brak możliwości obliczenia emerytury wojskowej przy uwzględnieniu „cywilnego” stażu emerytalnego. Przy czym ten „brak możliwości” nie występuje wtedy, gdy emeryt wojskowy nie decyduje się na złożenie wniosku o doliczenie po zwolnieniu ze służby wojskowej okresów składkowych i nieskładkowych, choć mogą one zwiększyć podstawę wymiaru emerytury do 75%. Wspólnym bowiem mianownikiem uzasadniającym prawo do dwóch świadczeń są uwarunkowania wynikające z przepisów prawa niepozwalające na wykorzystanie stażu „cywilnego” w emeryturze wojskowej, a nie wybór emeryta wojskowego.*

WNIOSKI:

1. Wskazany wyżej – jednostkowy wyrok Sądu Najwyższego dotyczy sprawy indywidualnej – emerytowanego żołnierza, rozpatrywanej na gruncie ustawy z 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, w związku z art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Nie dotyczy więc ustawy z 18 lutego z 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin.
2. Sąd Najwyższy jest organem władzy sądowniczej, a nie ustawodawczej. Nie należy więc do jego obowiązków stanowienie prawa, a jedynie rozstrzyganie kwestii prawnych. Stąd też jego wyroki wiążą inne sądy tylko w tej sprawie, której dotyczą. Dla innych sądów mogą być tylko potencjalną wskazówką. Oznacza to, że sądy powszechne rozpoznające inne (nawet podobne sprawy), nie są takimi wyrokami związane. Faktem jest jednak, że przywoływanie orzeczeń Sądu

Najwyższego może mieć duże znaczenie w danej sprawie i być mocnym argumentem, np. w pozwie (odwołaniu) czy innym piśmie procesowym.

3. Reasumując, ww. wyrok Sądu Najwyższego nie wywołuje żadnych skutków prawych dla ogółu potencjalnie zainteresowanych, tym bardziej w obszarze naszej ustawy emerytalnej z 18 lutego z 1994 r. Moc sprawczą miałyby natomiast odpowiednia nowelizacja art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o *emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych*, na którą się jednak nie zanoszą.

Komisja Prawna FSSM RP